

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: V. L.
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupena Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem
sídlem Baranova 1026/33, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2018 č.j. CPR-8193-2/ČJ-2018-930310-V246

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. 4. 2018 č.j. CPR-8193-2/ČJ-2018-930310-V246 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 6.800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Pavla Čížinského, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), jako opožděné zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 2.

2018 č.j. KRPA-56319-16/ČJ-2018-000022). Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), a stanovena doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku.

2. Žalobkyně v žalobě nejprve namítla, že výrok napadeného rozhodnutí nemůže obstát, neboť tento výrok zní tak, že odvolání se zamítá „jako opožděné“, ač toto odvolání bylo podáno ve lhůtě, totiž dne 19. 2. 2018, a ač odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje nepřípustnost odvolání z důvodu předchozího vzdání se práva na odvolání. Dále žalobkyně uvedla, že pokud by odvolání mělo být zamítáno pro nepřípustnost z důvodu, že se předtím odvolání vzdala, tak toto rozhodnutí je v rozporu s ustálenou judikaturou správních soudů, dle které je třeba zkoumat skutečnou vůli odvolatele a nelze se spokojit jen s písemným prohlášením. K této druhé žalobní námitce žalobkyně uvedla, že její vzdání se práva na odvolání nebylo platné, a to proto, že vůbec nevěděla, že by něco podobného podepsala, resp. takovému právnímu úkonu vůbec nerozuměla. Podle žalobkyně potřeba zkoumání tohoto vzdání se práva na odvolání vyplynula přímo ze skutečnosti, že navzdory předchozímu vzdání se práva na odvolání bylo následně odvolání podáno. Žalobkyně podotkla, že samotná praxe, kdy policie zajištěnému cizinci bez právního zastoupení nabízí či jej dokonce přesvědčuje, aby se vzdal práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, je vysoce pochybná a (přínejmenším) extrémně riziková z hlediska práv odvolatele. Dodala, že v jejím konkrétním případě je ze spisového materiálu navíc zřejmé, že v době svého dlouhého zajištění byla v extrémně špatném psychickém stavu, že do protokolu uváděla vzájemně se vylučující skutečnosti o svých plánech na vycestování z České republiky, přičemž toto vycestování tak, jak o něm hovořila, zcela zřejmě nebylo reálné. Žalobkyně dále uvedla své obecné úvahy o problémech spojených s řízením o správním vyhoštění cizince a s otázkou vzdání se práva na odvolání a dodala, že v jejím případě se ke všemu přidal ještě šok z toho, že předchozího dne jí byly odebrány děti pro podezření z týrání a ona sama byla o den později (tj. v den zahájení i skončení řízení o správním vyhoštění) obviněna z trestného činu týrání svěřené osoby, poté, když byla navíc policií zadržena ve stavu s naměřenými 2,1 promile alkoholu v dechu. Žalobkyně rovněž poukázala na rozpory ve své výpovědi, jež mají spočívat v tom, že na straně jedné uvedla, že chce i s dětmi odjet na Ukrajinu, na straně druhé se měla chtít přestěhovat i s dětmi do Itálie za svou matkou. Žalobkyně uzavřela, že se dne 9. 2. 2018 nacházela ve velmi špatném psychickém stavu, v němž je velkou otázkou, zda mohla platně učinit právní úkon vzdání se práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a uvedl, že dne 2. 5. 2018 bylo ve věci vydáno opravné rozhodnutí č.j. CPR-8193-6/ČJ-2018-930310-V246, kterým byla opravena zřejmá nesprávnost v žalobou napadeném rozhodnutí, kde slova „jako opožděné zamítá“ byla nahrazena slovy „jako nepřípustné zamítá“. Žalovaný dodal, že z policejních záznamů založených do spisu a týkajících se omezení svobody žalobkyně či její eskorty není žádný záznam, že by byla pod vlivem alkoholu; žalobkyně se do protokolu vyjádřila srozumitelně a k věci; do protokolu o ústním podání, do něhož se vzdala práva na odvolání, rovněž prohlásila, že se po zdravotní stránce cítí v pořádku, není pod vlivem léků nebo jiných utišujících prostředků, které by mohly ovlivnit její schopnost vypovídat, a také prohlásila, že není pod vlivem alkoholu či jiných omamných látek.

Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal ve svém postupu pochybení, závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

4. Žalobkyně ve své replice k vyjádření žalovaného s odkazem na usnesení policejního orgánu ze dne 9. 2. 2018 uvedla, že jí bylo naměřeno 2,11 promile alkoholu v krvi. Dále poukázala na svoje tvrzení v doplnění odvolání o tom, že se v danou chvíli nacházela ve velmi špatném psychickém stavu v důsledku odebrání jejích dětí a jejich umístění do péče Dětského centra při Thomayerově nemocnici, z čehož dovodila, že žalovaný, ač měl před sebou jasné tvrzení, že žalobkyně nebyla v dobrém psychickém stavu, tato tvrzení zcela opomenul a v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu se otázkou její skutečné vůle nijak nezabýval, nýbrž jen formalisticky poukázal na skutečnost, že podepsala prohlášení o vzdání se práva na odvolání. Napadené rozhodnutí je dle žalobkyně v tomto ohledu nepřezkoumatelné, popřípadě v rozporu s ustálenou judikaturou. Žalobkyně dále odkázala na některé pasáže rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, z nichž má vyplývat nezákonný postup policie při zkoumání přiměřenosti správního vyhoštění a jež mají i dokumentovat její naprostou neschopnost v tehdejší situaci činit právní úkony. Závěrem žalobkyně odkázala na podporu své argumentace na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2018 č.j. 49 A 3/2018-75.
5. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), rozhodl o věci samé bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 9. 2. 2018 v 15.00 hodin hlídka žalovaného prováděla pobytovou kontrolu osob se zaměřením na dodržování pobytového režimu cizinců. Hlídka kontrolovala žalobkyni. Kontrolou jejího cestovního pasu nebylo na místě zjištěno žádné vstupní razítko ani vízum opravňující žalobkyni k pobytu na území České republiky. Následně bylo zjištěno, že žalobkyně měla podanou žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky, která jí byla zamítnuta rozhodnutím Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 2. 8. 2017 č.j. MV-75312-4/SO-2017 (s nabytím právní moci dne 2. 8. 2017). Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, přičemž usnesením Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2017 č.j. 6 A 188/2017-16 návrhu na přiznání odkladného účinku nebylo vyhověno. Dne 9. 2. 2018 žalobkyni bylo oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. S žalobkyní byl téhož dne sepsán protokol o vyjádření. Poté bylo Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky vydáno závazné stanovisko ze dne 9. 2. 2018 č. ZS40116, podle něhož vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné. Poté, co žalobkyně podepsala, že se seznámila se spisem a nechce se jakkoli vyjádřit k podkladům ani navrhnout žádné jejich doplnění, správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 9. 2. 2018 č.j. KRPA-56319-16/ČJ-2018-000022, jímž bylo žalobkyni uloženo správní

vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 59 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; dále bylo vysloveno, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Na poslední straně tohoto rozhodnutí je rukou dopsáno „Nebudu se odvolávat“, na dalším listě je žalobkyní vlastnoručně sepsáno a podepsáno prohlášení o vzdání se práva na odvolání. Ve správním spise se pak nachází protokol o ústním podání ze dne 9. 2. 2018 (tj. ze stejného dne, kdy bylo zahájeno správní řízení i vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), kde je předtištěno prohlášení o vzdání se práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, jež je rovněž podepsáno žalobkyní. Žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala svoje odvolání ze dne 19. 2. 2018 (k poštovní přepravě podáno dne 19. 2. 2018, správnímu orgánu prvního stupně doručeno dne 21. 2. 2018), kde stručně vznesla věcné námitky proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (nikoliv ohledně otázky vzdání se práva na odvolání) s tím, že podrobné zdůvodnění svého odvolání dodá do 30 dnů. Podáním ze dne 21. 3. 2018 (doručeno správnímu orgánu prvního stupně dne 22. 3. 2018) žalobkyně svoje odvolání doplnila o další důvody. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 4. 2018 č.j. CPR-8193-2/ČJ-2018-930310-V246 bylo odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné zamítnuto.

8. Poté, co zdejšímu soudu byla dne 23. 4. 2018 doručena žaloba proti napadenému rozhodnutí, zdejší soud tuto žalobu spolu s výzvou k zaslání správního spisu a vyjádření k žalobě zaslal dne 25. 4. 2018 žalovanému (žalovanému doručeno dne 26. 4. 2018). Žalovaný dne 2. 5. 2018 vydal opravné rozhodnutí č.j. CPR-8193-6/ČJ-2018-930310-V246, jímž text výroku žalobou napadeného rozhodnutí ve znění „*Odvolání se podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 500/2004 Sb.“), jako opožděné zamítá.*“ byl nahrazen textem: „*Odvolání se podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 500/2004 Sb.“), jako nepřípustné zamítá.*“ Současně bylo slovo „opožděné“ uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí na s. 2 opraveno na slovo „nepřípustné“. Žalovaný v odůvodnění svého opravného rozhodnutí uvedl, že ze spisového materiálu je zřejmé, že se jedná o odvolání nepřípustné, nikoli o odvolání opožděné, jak je ve výroku i v odůvodnění předmětného rozhodnutí chybně uvedeno. Podle žalovaného z podkladových materiálů je zřejmé, že se žalobkyně vzdala práva na odvolání, a to na poslední straně rozhodnutí textem „nebudu se odvolávat“ a na volný list papíru, přiložený k rozhodnutí, vlastnoručně uvedla své iniciály a souvislý text, kde je uvedeno, že se vzdává svého práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění a činí tak na základě svobodné vůle a dodává, že o následcích tohoto prohlášení byla poučena. Uvedený materiál je, rovněž jako rozhodnutí, vlastnoručně podepsán žalobkyní; z protokolu o vyjádření žalobkyně nevyplývají skutečnosti, že by žalobkyně byla pod vlivem alkoholu či nátlakem správního orgánu, cítí se zdráva a v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dobrovolně vycestuje a proti případnému rozhodnutí o správním vyhoštění se nebude a nechce odvolávat. Žalovaný dále v opravném rozhodnutí ze dne 2. 5. 2018 uvedl, že se jedná o chybu při písemném vyhotovení rozhodnutí, která vznikla přepisem, a odkázal na § 70 správního řádu.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle § 81 odst. 1 správního řádu účastník může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak. Podle odst. 2 právo podat odvolání nepřísluší účastníkovi, který se po oznámení rozhodnutí tohoto práva písemně nebo ústně do protokolu vzdal.
11. V § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Proti rozhodnutí o správním vyhoštění lze podat odvolání do 10 dnů; jde-li o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mladšího 18 let, činí lhůta pro odvolání 15 dnů. Odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění má vždy odkladný účinek.“*
12. Podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.
13. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobkyně odmítnuto pro opožděnost. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 23. 4. 2010 č.j. 5 As 10/2010-75, *„[v] souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, www.nssoud.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, www.nssoud.cz a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS). Krajský soud se tedy měl primárně zabývat otázkou, zda bylo odvolání žalobce podáno opožděně, či nikoliv.“*
14. V posuzovaném případě není sporu o tom, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni doručeno dne 9. 2. 2018. Za předpokladu, že by se žalobkyně nevzdala práva podat odvolání, by tak desetidenní lhůta pro podání odvolání proti tomuto rozhodnutí stanovená v § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců uplynula dne 19. 2. 2018, přičemž v tento den žalobkyně toto rozhodnutí napadla svým odvoláním (dne 19. 2. 2018 toto odvolání podala k poštovní přepravě a dne 21. 2. 2018 bylo odvolání doručeno správnímu orgánu prvního stupně).
15. V případě, že by se žalobkyně vzdala práva podat odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, následně podané odvolání by bylo nepřipustné (srov. § 81 odst. 2 správního řádu), nikoliv opožděné. K tomu srov. JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 92 [Opožděné nebo nepřipustné odvolání]. In: JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád. 5. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 515. ISBN 978-80-7400-607-4: *„Opožděné odvolání je takové, které bylo podáno po uplynutí zákonné lhůty pro podání odvolání. Nepřipustné odvolání je pak takové, které bylo podáno proti rozhodnutí, které odvoláním napadnout nelze. Podat odvolání je vyloučeno například v případě, že se účastník práva podat odvolání vzdal nebo vzal podané odvolání zpět (viz § 81 odst. 2 a 3).“*

16. Z uvedeného je zřejmé, že odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemohlo být opožděné. Žalovaný proto pochybil, jestliže žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl jako opožděné.
17. Žalovaný sice (poté, co mu byla doručena žaloba) vydal opravné rozhodnutí ze dne 2. 5. 2018 č.j. CPR-8193-6/ČJ-2018-930310-V246, jímž text výroku i odůvodnění opravil tak, že odvolání se zamítá jako nepřípustné, nikoliv opožděné. Soud však při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak stanoví § 75 odst. 1 s.ř.s. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí tak platilo, že odvolání žalobkyně bylo odmítnuto jako opožděné, nikoliv nepřípustné. Navíc zdejší soud dospěl k závěru, že vydáním opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2018 došlo k porušení podmínek stanovených v § 70 správního řádu.
18. Podle § 70 správního řádu opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.
19. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009 č.j. 1 As 112/2008-56 je k tomuto ustanovení mimo jiné uvedeno: „*Opravné rozhodnutí vydané podle § 70 správního řádu, kterým se opravují zřejmé nesprávnosti ve výroku rozhodnutí, má hmotněprávní účinky. Nemělo by však mít vliv na práva nabytá v dobré víře, neboť zásahem do textu rozhodnutí nelze měnit jeho obsah, nejedná se o opravný prostředek ani o nové rozhodnutí (Vedral, J. Správní řád. Komentář, BOVA POLYGON, Praha 2006, s. 418, shodně k § 164 o. s. ř. Drápal, L. in Bureš, J., Drápal, L., Krčmář, Z., Mazanec, M. Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. 6. vydání, C.H. Beck, Praha 2003, s. 164). Jiné vady rozhodnutí, které nenaplní hypotézu § 70 správního řádu, lze napravit jen cestou řádných či mimořádných opravných prostředků, mohou být též předmětem soudního přezkumu.*“
20. V daném případě opravné rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2018 neopravovalo zřejmé nesprávnosti žalobou napadeného rozhodnutí, nýbrž přímo nepřípustně měnilo jeho obsah, resp. došlo ke změně zákonného důvodu, pro který bylo odvolání žalobkyně zamítnuto.
21. Z uvedených důvodů nelze považovat opravu provedenou opravným rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 5. 2018 za zákonnou. Vzhledem k této skutečnosti i ke shora poukázané zásadě soudního přezkumu správního rozhodnutí podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1 s.ř.s. tak zdejší soud vycházel z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného, tj. ke dni 3. 4. 2018. Soud se tedy zabýval pouze otázkou, zda odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo podáno opožděně, či nikoliv, a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že toto odvolání nemohlo být podáno opožděně (v úvahu přicházela pouze nepřípustnost odvolání). Žalovaný tedy postupoval v rozporu se zákonem, jestliže odvolání žalobkyně dle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl jako opožděné.

22. Pokud jde o přípustnost odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a s tím úzce související otázku, zda se žalobkyně účinně vzdala práva na odvolání proti tomuto rozhodnutí, touto otázkou se bude v dalším řízení zabývat žalovaný, přičemž žalobkyni nic nebrání uplatnit v řízení před žalovaným totožnou argumentaci (případně i další, nové argumenty) jako v řízení před zdejším soudem. Žalovaný se tak v dalším řízení bude zabývat zejména otázkou, zda se žalobkyně skutečně účinně vzdala práva na tlumočníka (prohlášení, že žalobkyně nežádá tlumočníka, žalobkyně podepsala pod oznámením o zahájení správního řízení správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 2. 2018 č.j. KRPA-56319-11/ČJ-2018-000022 a v protokole o vyjádření žalobkyně ze dne 9. 2. 2018 č.j. KRPA-56319/ČJ-2018-000022, na druhou stranu však v protokole o ústním podání ze dne 9. 2. 2018 č.j. KRPA-56319/ČJ-2018-000022, rovněž podepsaném žalobkyní, je mimo jiné uvedeno: „Podatel poučení v plné míře porozuměl, tlumočníka v řízení žádá, neboť nerozumí českému jazyku jak psanému, tak mluvenému.“) a s tím související otázkou, nakolik žalobkyně rozumí (resp. rozuměla v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) českému jazyku, a tedy nakolik si byla vědoma významu vzdání se práva podat odvolání, které opakovaně vlastnoručně podepsala. Jistě bude třeba přihlídnout i ke skutečnosti rovněž vyplývající ze správního spisu, že dne 9. 2. 2018 Obvodní soud pro Prahu 10 vydal usnesení o předběžném opatření č.j. 25 Nc 9502/2018-23, jímž děti žalobkyně na nezbytně nutnou dobu umístil do péče Dětského centra při Thomayerově nemocnici, a že dne 9. 2. 2018 vydala Policie České republiky, Obvodní ředitelství policie Praha IV, Služba kriminální policie a vyšetřování, 2. oddělení odboru obecné kriminality usnesení č.j. KRPA-54506-25/TČ-2018-001472, jímž zahájila trestní stíhání žalobkyně pro trestný čin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, v důsledku čehož byla žalobkyně nepochybně rozrušena. Pokud jde o otázku, zda žalobkyně v době, kdy bylo vedeno řízení před správním orgánem prvního stupně, byla pod vlivem alkoholu, zdejší soud podotýká, že v usnesení policejního orgánu ze dne 9. 2. 2018 o zahájení trestního stíhání žalobkyně je skutečně obsažena žalobkyní odkazovaná zmínka o tom, že jí bylo zjištěno 2,11 promile alkoholu v dechu, na druhou stranu obsah tohoto usnesení nasvědčuje závěru, že ke zjištění o uvedené hladině alkoholu v dechu žalobkyně došlo již dne 8. 2. 2018, kdy byly zahájeny úkony trestního řízení; žalobkyně při svém výsledku (v pozici obviněné, viz protokol policejního orgánu ze dne 9. 2. 2018 č.j. KRPA-54506-29/TČ-2018-001472 rovněž založený ve správním spise) toto množství policejnímu orgánu vysvětlila tak, že „si doma ve čtvrtek dala tři skleničky vína“ (myšleno ve čtvrtek 8. 2. 2018). Pokud žalobkyně dne 8. 2. 2018 měla hladinu 2,11 promile alkoholu v dechu, je otázkou, zda a jak byla žalobkyně ovlivněna alkoholem dne 9. 2. 2018 při vedení správního řízení o jejím správním vyhoštění. Lze však přisvědčit žalobkyni, že samotná skutečnost, že žalobkyně před správním orgánem prvního stupně prohlásila, že není pod vlivem alkoholu či jiných omamných látek, ještě neznamená, že toto tvrzení bylo pravdivé. Blíže objasnit tuto skutečnost lze kupříkladu výsledkem policistů (pracovníků správního orgánu prvního stupně), před kterými žalobkyně dne 9. 2. 2018 učinila svoje ústní vyjádření, výsledkem žalobkyně atd. V dalším řízení je pak třeba se vypořádat i s otázkou, nakolik byla výpověď žalobkyně učiněná před správním orgánem prvního stupně rozporná – i tato okolnost může mít vliv na závěr o tom, zda vzdání se práva podat odvolání bylo ze strany žalobkyně učiněno účinně.

23. Co se týče závěrů obsažených v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2018 č.j. 49 A 3/2018-75, kde krajský soud v odst. 32. vyslovil pochybnosti o tom, zda se žalobkyně účinně vzdala práva podat odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (neboť žalobkyni dle všeho nebyl k dispozici tlumočník, přestože jeho přítomnost měla požadovat, dále že rukou psaný text vzdání se práva na odvolání ukazuje, že žalobkyně má obtíže přinejmenším při psaní v českém jazyce, neboť některé znaky zápisu odpovídají spíše zápisu v azbuce, zápis téměř postrádá diakritiku apod.), soud tyto pochybnosti Krajského soudu v Praze sdílí. Na druhou stranu však je nyní na žalovaném, aby se v dalším řízení důkladně zabýval otázkou, zda se žalobkyně účinně vzdala práva podat odvolání, nebo nikoliv. Tato otázka pak může být předmětem dalšího dokazování, a proto nelze v tomto okamžiku předjímat, k jakému závěru žalovaný dospěje. Soud ovšem dodává, že i při tomto rozhodování by měl žalovaný postupovat v duchu zásady „v pochybnostech ve prospěch účastníka“. Pro případ, že žalovaný uzavře, že vzdání se práva podat odvolání nebylo ze strany žalobkyně učiněno účinně, se pak žalovaný vypořádá se samotnými odvolacími námitkami žalobkyně směřujícími proti obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Pro úplnost soud podotýká, že rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu byla předložena podobná otázka *„Představuje skutečnost, že cizinec v řízení o správním vyhoštění, které proběhlo v řádu hodin, vlastnoručně v mateřském jazyku dopsal na převzaté rozhodnutí, že se nebude odvolávat (ať již to formuloval jako „nebudu se odvolávat“, nebo „vzdávám se odvolání/apelace“), následně podepsal předpřipravené prohlášení o vzdání se práva na odvolání, a zároveň při výsledku uvedl, že hodlá dobrovolně vycestovat, dostatečně jasnou a svobodně vyjádřenou vůli cizince vzdát se práva na odvolání za situace, že následně toto odvolání podal?“*; viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2018 č.j. 2 Azs 340/2017-31 a v něm citovanou (rozpornou) judikaturu týkající se účinnosti vzdání se práva na odvolání. Jestliže v době rozhodování žalovaného v dalším řízení již bude rozšířeným senátem o této právní otázce rozhodnuto, i toto rozhodnutí rozšířeného senátu nepochybně může být jedním z vodítek pro závěr žalovaného o tom, zda se žalobkyně v posuzovaném případě účinně vzdala práva podat odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nebo nikoliv.
24. Ze všech shora uvedených důvodů soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost v souladu s § 78 odst. 1 větou první s.ř.s. a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.
25. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšné žalobkyni přiznal jejich náhradu, a to za náklady na právní zastoupení žalobkyně výši 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí věci a sepsání žaloby) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 600 Kč (2 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Právní zástupce žalobkyně není plátcem DPH, proto k nákladům řízení nepatří částka odpovídající příslušné sazbě daně (srov. § 57 odst. 2 s.ř.s. *a contrario*). Náklady řízení tak celkem činí částku v celkové výši 6.800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. června 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně